

Advent első hete

Nov. 27. - Advent 1. vasárnapja

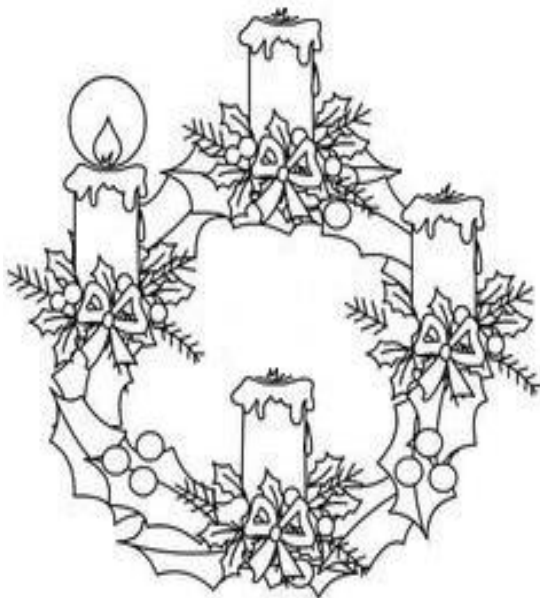
Házasoknak:

Urunk, mennyei Atyánk, tudjuk, hogy a házasságban nagy feladat vár ránk, s kezünkbe van letéve a jövő nemzedék áldása vagy romlása. Világosíts meg és erősíts meg bennünket, hogy gyakoroljuk azokat az erényeket, amelyek egy neked tetsző házasságban elengedhetetlenek:

az istenfélelmet, az áldozatkészséget, az őszinteséget és a tisztalelkűséget. Add, hogy együtt növekedjünk szeretettedben: hogy szeressük mindazt, amelyben megcsillan valami a Te fenséges arcodból. Engedd, hogy tiszta szerelemmel szeressük egymást és ezzel méltók legyünk áldásodra, Krisztus Urunk által. Ámen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Szent Rita, a lelkierő és *türelem* lángoló példaképe, kérj nekem Istentől szent lelkierőt, hogy állapotbeli kötelességeimben ne mondjak csődöt, hanem álljam a harcot, és minden nehézség között kitartsak. Jézus isteni Szívétől esdj ki nekem szelíd szívet, amely a harag és türelmetlenség fölött uralkodik, szóban és tettben istenfélő. Szent Patrónám! Mutasd meg nekem a jó utat, és minden munkámat irányítsd Isten tetszése szerint. Amen.

Gyerekeknek

Ének:

1. Jézus kopogtat, gyertyát gyújtogat. Ahol belép, itt is, ott is gyertyát gyújtogat.
2. Szívem megnyitom, térj be, Jézusom! Gyújtsd meg hitem kis gyertyáját, térj be, Jézusom!
3. Itt a gyertya benn, itt a szívemben, Jézus egy kis gyertyát gyújtott itt, a szívemben.
4. Kis gyertya-hitem vigyázva viszem, fúvó szellő el ne fújja, vigyázva viszem.
5. Sötét a világ. Ragyogj, kicsi láng! Jézus felé mutass utat! Ragyogj, kicsi láng!

Ima:

Köszönöm, mi jót ma adtál,
Hogy eddig is megtartottál,
Tarts meg Uram, ezután is,
Tartsd meg apám és anyámat is,
Nagyszülőket, testvéreket,
S mind, akiket én szeretek,
Ámen.

Mese:

Lev Tolsztoj: A CÁR ÉS AZ ING

Egy cár így szólt betegségében: - Annak adom oda birodalmam felét, aki meg tud gyógyítani. - Akkor összeült az ország minden bölcse s tanácskozni kezdtek, hogy lehetne meggyógyítani a cárt. De senki sem tudta. Csak az egyik bölcs jelentette ki, hogy a cárt meg lehet gyógyítani. Ezt mondta: - Ha lehet találni egy boldog embert, annak le kell húzni az ingét s fel kell adni a cásra - attól majd meggyógyul.

A cár embereket küldött szét, hogy boldog embert keressenek a birodalmában; de küldöttei nem tudtak boldog embert találni az egész országban. Nem volt egyetlen ember sem, aki mindennel meg lett volna elégedve. Az egyik gazdag, de beteg, a másik egészséges, de szegény, a harmadik egészséges is, gazdag is, de rossz a felesége; van, akinek a gyermekei nem jók - valamiért minden ember panaszkodik.

Egyszer a cár fia este későn elhaladt egy kunyhó mellett s hallja, hogy bent valaki ezt mondja: - No, Istennek hála, kidolgoztam magam, jóllaktam, s most lefekszem s jót alszom; kell ennél több nekem? - Megörvendett a cár fia és megparancsolta, hogy húzzák le annak az embernek az ingét, s adjanak érte annyi pénzt, amennyit csak kíván, az inget pedig vigyék el a cárnak.

A küldöttek elmentek a boldog emberhez, s le akarták húzni róla az inget; de a boldog ember olyan szegény volt, hogy nem is volt ing a testén.

Nov. 28. hétfő

Házasoknak:

Uram, segíts nekünk,
mindig emlékezzünk arra a napra,
amikor megismerkedtünk,
és megszerettük egymást!
Segíts mindig meglátni
a jót a társamban
és segíts, hogy közösen tudjuk
megoldani gondjainkat.
Segíts kimondani
egymás iránti érzéseinket,
és tudjunk bocsánatot
kérni egymástól.
Uram kezedbe adjuk házasságunkat!
Ámen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Te vársz rám Uram,
én rád várok,
de te nem jössz.
Mert mindig itt voltál
és vártál rám.
Kerestelek téged
és azt kívántam,
hogy meggyőzzél létedről.
Kerestelek a mennyben
és te a földön vártál,
itt, ahol Krisztus élt.

Azt akartad,
hogy szavaimmal és tetteimmel
én bizonyítsam jószágodat és erődet.
Kínoz a gondolat:
hiába vártál.
Minden olyan nagy,
Istenem,
és én oly kicsi vagyok.
Mit számítanak cselekedeteim
a jelen forgatagában?
A nagy világproblémák előtt
elbátortalanodom.

Uram,
ne engedj kétségbeesni!
Ha nem is tehetek nagy dolgokat,
tégy hűségessé a kicsiben
és mutasd meg,
hol vársz rám
és mit akarsz tőlem. (György Attila)

Gyerekeknek:

Ének:

Ó jöjj, ó jöjj üdvözítő
beteljesült már az idő.
Törd át az ég zárt ajtaját
vár a világ sóvárgva rád.

Megnyílt az ég harmatozva
megváltónkat hogy lehozza.
Ég felhői nyíljatok szét
hozva Jákob fejedelmét.

Föld virulj ki völgyön halmon
viruló zöld hadd fakadjon
Nyílj ki földnek szép virága
Dávid házának nagy királya.

Ó fényes nap, ó szép csillag
téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel napunk fényességed
űzze el a sötétséget.

Ima:

Kezed közé leteszem
elmúlt napom Istenem,
Minden munkám örömöm,
a mai napot köszönöm.
Ígérem még jobb leszek,
őrizd Uram gyermekedet.
Ámen.

Mese:

Bruno Ferrero: A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jónapot", egy-két "jóestét". Semmi több. "Jégtörésről" szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másikról: - Igazán eljöhetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte: - Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aransugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakka válik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folytak az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az égből tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törékenységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomszédokat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Nov. 29. kedd

Házasoknak:

Taníts egymást szeretni
olyan teljesen
és feltétel nélkül,
ahogy Te állandóan szeretsz minket.

Nézz ránk, Uram,
és lásd az összes kudarcunkat
és gyengeségünket.
Látod a kicsinységünket,
önzésünket,
Korlátolt-gondolkodásunkat,
erőszakos pillanatainkat,
de Te mindig szeretsz minket.

Szeretsz minket úgy, ahogy vagyunk,
minden jellemtelenségünkkel
és tökéletlenségünkkel együtt.

Szeretsz minket fenntartás
vagy elítélés nélkül.

Taníts meg, Uram, szeretni
pontosan úgy, ahogy Te szeretsz. Amen (Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, Jézus, vedd le rólam bűnös életem terheit, amelyek megakadályoznak abban, hogy egészen neked adjam magamat! Hallom, érzem, hogy hívsz engem az elkötelezett életre, amely közepszerűségem feladását jelenti, hogy érted a nagyobb jót válasszam. Nem magamra akarok építeni, hanem terád, a biztos alapra, aki szolgálatot kérsz tőlem, hogy jócselekedeteimben a te jóságod ragyogjon fel az emberek számára.

Horváth István Sándor

Gyerekeknek:

Ének:

Ég a gyertya ég,
el ne aludjék,
szíveinkből a szeretet
ki ne aludjék.

Ima:

Kis kezemet összetéve szépen
Hozzád szólok, Jóisten az égben.
Imádkozom bölcsek bölcse, Hozzád,
hallgasd meg jó gyermeked fohását.

Este van már, kiságyamba térek,
Tőled csendes nyugodalmat kérek.
Jó éjszakát apámnak, anyámnak,
jó éjszakát az egész világnak. Amen.

Mese:

Gombamese

A Hangyát egyszer utolérte egy nagy eső. Hova bújjék előle,
Egy apró kis gombát látott meg a Hangya a tisztáson, odaszaladt, és elbújt a gomba kalapja alá. Üldögélt a gomba tövében, várja, hogy elálljon az eső. Ámde az eső egyre jobban zuhogott. Egy agyonázott Pillangó vánszorgott a gombához:

- Hangyácska, Hangyácska engedj ide engem is a gomba alá! Úgy eláztam, nem tudok repülni!
- Már hogyan is engedhetnék - kérdezte a Hangya -, hiszen magam is csak éppen hogy elférek alatta?!

- Sebaj! Kis helyen is elférnek, akik szeretik egymást.

Erre aztán a Hangya beeresztette a Pillangót a gomba alá. Az eső meg egyre csak zuhogott.

Futva jön Egérke:

- Engedjete a gomba alá engem is! Patakokban folyik a víz rajtam!

- Ugyan hogyan engedhetnénk ide? Nincs itt már szabad hely.

- Húzzátok magatokat összébb egy kicsit!

Összébb húzták magukat, és beengedték az Egérkét a gomba alá. Az eső zuhogott, sehogy sem akarta abbahagyni.

Arra ugrándozott a Veréb, és így sírt-rítt:

Megázott a tollacskám, megfáradt a szárnyacskám! Engedjete be engem is a gomba alá megszáradni, megpihenni, az eső végét kívárni!

- Nincs már több hely!

- Húzódjatok összébb, nagyon kérlek benneteket!

- Na jól van.

Összébb húzódtak - jutott hely a Verébnek is.

Ekkor a nyúl ugrott ki a tisztásra és meglátta a gombát

- Bújtassatok el! - kiáltozta. - Mentsetek meg! Üldöz a Róka!

- Sajnálom a Nyulat - szólt a Hangya. - Tudjátok mit? Húzódkodjunk
összébb!

Alighogy a Nyulat elrejtették, odaért a Róka is.

- Nem láttátok a Nyulat? - kérdezte

- Nem láttuk bizony!

Közelebb lopakodott a Róka, és szaglászni kezdett.

- Nem itt bújt el?

- Ugyan, hogy bújt volna ide?

Megcsóválta a farkát a Róka, és elment.

Közben az eső is elállt, a nap is kisütött. Előbújtak a gomba alól
mindahányan, és örvendeztek.

A Hangya elgondolkodott, és azt mondta:

- Hát ez hogyan történhetett? Először még nekem is alig volt helyem a
gomba alatt, a végén mind az öten elfértünk!

- Brehehehe! Brehehehe! - heherészett valaki.

Mindannyian odanéztek: a gomba kalapján a Béka ült, és jóízűen nevetett:

- Ó, ti okosok! Hiszen a gomba....

A mondatot abbahagyta, őket pedig otthagya.

Mindannyian a gombára néztek és nyomban kitalálták, hogyan történhetett
az, hogy előbb egynek is alig akadt helye a gomba alatt, a végén mégis
mind az öten elfértek.

Ti is kitaláltátok már?

Nov. 30. szerda

Házasoknak:

Nincs szükségünk fényűző otthonra
vagy drága autóra.

Vagy ábrándos ruhákra életünk gazdagításához,
mert olyan gazdagsággal áldott meg Isten,
melyek határtalanok-

A mi áldásaink:

a lakásunk ablakain beáramló napsütés,
csendes, közös esték a tűz előtt,
hideg téli reggelen a megosztott ágy melege,
az asztal körül összegyűltek szeretete,
babamosoly, gyereknevetés,
a kedves kezének gyöngéd érintése,
a virradat madárcsicsergése,
meleg nyáresték csillagfénye,
kedves barátok, akikkel osztozunk az örömben,
erdők, ahol sétálunk és patakok, amikben gázolunk,
briliáns napfelkelte és sugárzó naplemente,
megosztott gyönyörűség
és kényelem
és nevetés.

A mi életünk áldott és gyönyörű,
gazdag és nagylelkű!

Mindenért, amink van, Uram,
összekapcsoljuk kezünket,
a hála zsoltárát mondjuk,
összekapcsoljuk szívünket
és a dicsőség himnuszát énekeljük! Amen (Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak: (Szent András apostol ünnepén)

Ki halfogással kezdted el,
hogyan emberek halásza légy,
András, hálóddal minket is
világ sodrából Partra végy.

Jézust, a célt, hős életed

Péter előzve érte el:
nekünk, gyengéknek is te légy
vezérünk boldog égbe fel.

Testvérednek hű társa, te,
add, éljen köztünk szeretet,
s a nyáját Péter nyomdokán
szilárd egységben tartsa meg.

Add, Krisztus kedvelt gyermeke,
lángoljon szívünk szent tüze,
elérjük az örök hazát,
áldhassuk ott az ég Urát.
Ámen.

Gyerekeknek:

Ének: *Az Ég a gyertya, ég dallamára*

Jézus kopogtat,
gyertyát gyújtogat,
ahol belép, itt is, ott is
gyertyát gyújtanak.
Szívem megnyitom,
térj be, Jézusom!

gyújtsd meg hitem kis gyertyáját,
térj be, Jézusom!

Itt a gyertya benn,
itt a szívemben,
Jézus egy kis gyertyát gyújtott
itt, a szívemben.

Kis gyertya-hitem
vigyázva viszem,
fúvó szellő el ne fújja,
vigyázva viszem.

Sötét a világ,
ragyogj, kicsi láng,
Jézus felé mutass utat,
ragyogj, kicsi láng!

Ima:

Békességben hunyom le a szemem,
kelts fel majd békében Istenem.
Míg éjszakára lepihenek,
óvd akiket legjobban szeretek.
Vezess engem szent utadon,
tegyél jobba minden napon. Amen.

Mese:

A büszke tölgyfa

Volt egyszer egy Köröskörül erdőben egy Sudár, fiatal tölgyfa. Kék ég felé nyújtózkodott, lombjain át arany napfényt szitálgatott, és erős gyökerével a föld minden erejét magába szívta. Ő volt a legszebb az erdőn. A madarak vágyakozva nézték erős Ágai hajlását, védelmező lombját. Szerettek volna rá fészket rakni, de a tölgyfa dölyfösen rázta magát.

- Hess innen, hangos népség! Nem leszek fészektartó! Szép koronám nem ilyenre termett.: Hess, Hess,,?

Még a pihenő madárkát sem tűrte meg az ága hegyen, és ha olykor egy-egy Tudatlan kis jövevény mégis próbálkozott rajta a fészekrakással, a büszke

tölgy lerázta magáról a félig elkészült madárfészket. Őszidőben a mókusok vidáman felkapaszkodtak a derekára, és szépen kérték:

- Olyan éhesek vagyunk! Adj egy kis makkot!

A tölgyfa akkorát reccsent mérgében, hogy a mókuskák ijedtükben majdnem lepotyogtak róla. Csak a hízalgő szél tudott befurakodni a lombjai közé. Annak a duruzsolását hallgatta reggeltől estig. Lassan mindenki elkerülte. Már az őz sem mert a kérgéhez törleszkedni. Igazán mondom, egyszer a saját szememmel láttam mellette kibújni egy gombát a földből, de Amint észrevette, hogy hol van, gyorsan kalapot emelt, és elgyalogolt máshova. Képzeljétek! ... már az árnyéka sem kellett senkinek! Egy darabig így is Megvolt a tölgyfa. Hanem idővel az Évgyűrűk vastagítani kezdték a derekát, és - tetszett vagy nem tetszett! - Belebújt a kukac. Hosszú éjszakákon át kegyetlenül rágta. A tölgyfa hasogató fájdalmakra ébredt.

Tavasza volt akkoriban. Minden fa boldogan érezte magában az új nedvek keringését, csak a tölgyfa állt rosszkedvűen, magányosan, szárazon. A fereg egyre jobban gyötörte.

- Ó, jaj nekem - sóhajtotta -, elpusztulok!

Keserves nyögését meghallotta a közelben tanyázó mókusasszonyka. Tüstént abbahagyta fiacskái mosdatását.

- Miért nem szóltál, hogy beteg vagy? - Kérdezte sajnálkozva. - Mindjárt idehívom Harkály doktort!

- Nem kell! Nem kell! - Hadonászott a fa. - Biztosan bosszút állna rajtam, és összevagdalna a csőrével, amiért nem engedtem be az odúmba.

- Ugyan, mit képzelsz? - Csóválta a fejét a mókus, és azért is elfutott a harkályért.

Harkály doktor tüstént ott termett. Még pici, piros sapkáját sem vette le a fejről. Nem sokat törődött a tölgyfa nyögésével. Végigkúszott rajta, körbekopogtatta, Azután egy helyen megállt, és erős csőrét mélyen a kérgébe ütötte.

- Megvagy, Ferge mihaszna!

Ügyesen kiemelte, és - volt nincs! - Már el is tüntette éhes kis begyében. A tölgyfa felsóhajtott: - Jobban vagyok!

-Körös-körül őzek leskelődtek mókusok, madarak figyelték, hogy mi lesz. Mindenki örült, amikor a doktor bekapta a kukacot. A tölgyfa pedig Csodálkozva kérdezte:

- Miért segítettél rajtam? Hiszen énám mindenki haragszik!

Erre a körülállóak kacagni kezdtek, és a harangvirágok összekoccantották fejcskájukat.

- Ó, te tölgyfa! ... Senki sem haragszik rád, Hanem te haragudtál az egész világra!

Harkály doktor hozzátette:

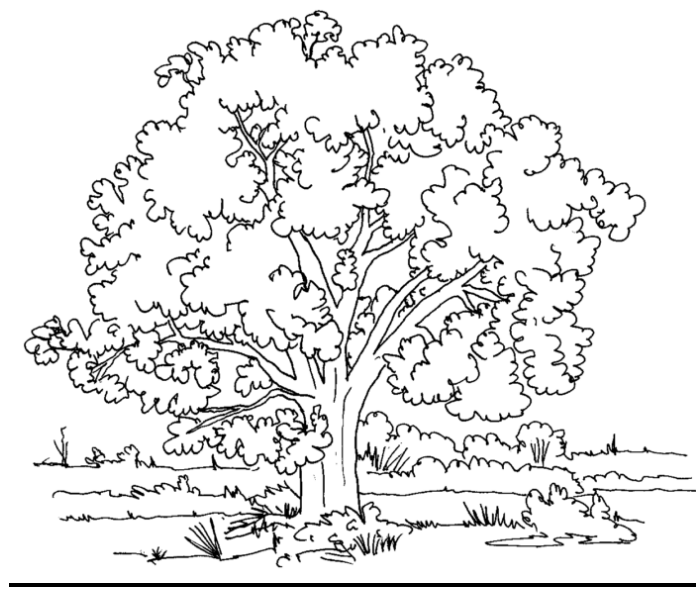
- Beteg voltál, de most már meggyógyulsz. Orvosságot is rendeltem: sok vidámságra, madárdalra van szükséged.

- Meglesz! Meglesz! - Kiáltották az állatok, és mindjárt körültáncolták. A Tölgyfa nagyon sokáig nem tudott szólni, csak állt közöttük, szégyenkezve. Aztán egyszer csak gondolt egyet, és kitérte ág-karjait a madarak felé:

- Gyertek ide, hozzám!

Azok nyomban odasereglettek, és örömben olyan vidáman kezdtek csivitelni, füttyögetni, énekelni, mintha mi sem történt volna.

Fésűs Éva

Dec. 1. csütörtök

Házasoknak:

Ha Isten egy pillanatra elfelejtené, hogy én csak egy rongybábu vagyok, és még egy kis étellel ajándékozna meg, azt maximálisan kihasználnám.

Talán nem mondanék ki mindent, amit gondolok, de meggondolnám azt, amit kimondok.

Értéket tulajdonítanék a dolgoknak, nem azért, amit érnek, hanem azért, amit jelentenek.

Keveset aludnék, többet álmodnék, hiszen minden becsukott szemmel töltött perccel hatvan másodperc fényt veszítünk.

Akkor járnék, amikor mások megállnak, és akkor ébrednék, amikor mások alszanak.

Ha Isten megajándékozna még egy darab étellel, egyszerű ruhába öltöznék, hanyatt feküdnék a napon, fedetlenül hagyva nemcsak a testemet, hanem a lelkemet is.

A férfiaknak bebizonyítanám, mennyire tévednek, amikor azt hiszik, az öregedés okozza a szerelem hiányát, pedig valójában a szerelem hiánya okozza az öregedést!

Szárnyakat adnék egy kisgyerekeknek, de hagynám, hogy magától tanuljon meg repülni.

Az öregeknek megtanítanám, hogy a halál nem az öregséggel, hanem a feledéssel jön.

Annyi mindent tanultam tőletek, emberek...

Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.

Megtanultam, hogy amikor egy újszülött először szorítja meg parányi öklével az apja ujját, örökre megragadja azt.

Megtanultam, hogy egy embernek csak akkor van joga lenézni egy másikra, amikor segítenie kell neki felállni.

Annyi mindent tanulhattam tőletek, de valójában már nem megyek velek sokra, hiszen amikor betesznek abba a ládába, már halott leszek.

Mindig mondd azt, amit érzel és tedd azt, amit gondolsz.

Ha tudnám, hogy ma látlak utoljára aludni, erősen átölelnélek, és imádkoznék az Úrhoz, hogy a lelked öre lehessek.

Ha tudnám, hogy ezek az utolsó percek, hogy láthatlak, azt mondanám neked, "szeretlek", és nem tenném hozzá ostobán, hogy "hiszen tudod".

Mindig van másnap, és az élet lehetőséget ad nekünk arra, hogy jóvátegyünk a dolgokat, de ha tévedek, és csak a mai nap van nekünk, szeretném elmondani neked, mennyire szeretlek, és hogy sosem felejtelek el.

Senkinek sem biztos a holnapja, sem öregnek, sem fiatalnak. Lehet, hogy ma látod utoljára azokat, akiket szeretsz. Ezért ne várj tovább, tedd meg ma, mert ha sosem jön el a holnap, sajnálni fogod azt a napot, amikor nem jutott idő egy mosolyra, egy ölelésre, egy csókra, és amikor túlságosan elfoglalt voltál ahhoz, hogy teljesíts egy utolsó kérést.

Tartsd magad közelében azokat, akiket szeretsz, mondd a fülükbe, mennyire szükséged van rájuk, szeresd őket és bánj velük jól, jusson idő arra, hogy azt mondd nekik, "sajnálom", "bocsáss meg", "kérlek", "köszönöm" és mindazokat a szerelmes szavakat, amelyeket ismersz. Senki sem fog emlékezni rád a titkos gondolataidért. Kérj az Úrtól erőt és bölcsességet, hogy kifejezhesd őket.

Mutasd ki barátaidnak és szeretteidnek, mennyire fontosak neked.

Gabriel García Márquez

Felnőtteknek, fiataloknak:

Az vagyok, amiben reménykedek.

Az vagyok, amit szabadon akarhatok.

Az vagyok, akinek el tudom képzelni magam

Az vagyok, amit működtetni tudok.

Az vagyok, akivel azonosulok.

Az vagyok, akit szeretek.

Az vagyok, amit alkotok.

Az vagyok, aki vagyok.

Gyerekeknek:

Ének:

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Emmánuel,
Csak téged áhít Izrael,
És hozzád sóhajt untalan,
Mert Isten híján hontalan.

Refr:

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

2. Jöjj el, ó Jessze vesszeje,
És állj a rossznak ellene!
A mélyből, mely már eltemet,
S tűzből mentsd ki népedet!
Refr.

Ima:

Szemeimre rászállott az álom,
Álmaimért a jó Istent áldom. Ámen.

Mese:

Fekete István: Az erdő ébredése (részlet)

Valamikor régen – amikor még kevesebb volt az ember, és messze földön alig akadt egy-egy falu – keményebb volt a tél, forróbb a nyár. Szélesebbek voltak a folyók, nagyobbak az erdők, ahol éjszakánként titokzatos arccal járt a hold, és törpék bújócskáltak a gombák alatt, melyek akkorák voltak, mint ma a kofák esernyője a piacon.

Mondom, régen volt ez nagyon.

A hegyek kopaszok voltak és árván hidegek, a mezőkön csak a füvek suttogtak, ha arra járt a szél. A vizek lomhán és egyedül kanyarogtak homokos medrükben, és külön suhogtatták kardjukat a Sás meg a Nád, pedig ellenség akkor még nem volt sehol. Az ember nem tudott kaszát venni a vaskereskedésben, hogy lekaszálja a nádat, mert nem volt akkor még vaskereskedés se.

Külön volt a hegy, külön a rét, külön a vizek, külön az erdő és a nádas. Nem ismerték egymást, és nem is voltak kíváncsiak egymásra.

Ha a hegy jeges szelet küldött az erdőre, a fák átkozódtak, rázták bozontos fejüket, és amikor kiöntött a folyó, a rétek fuldokolva panaszkodtak a vízre, mert mocskos iszapot rakott virágjaikra.

Az elégedetlenség és a panasz napról napra nőtt. Nem volt békeség sehol, összevesztek még a szomszédok is, és a haragos zúgás olyan volt, mintha a tenger zúgna valahol a látóhatár szélén.

- Miért féltek úgy a hideg szélről? – zsongott csendesen a Fenyő. – Hiszen jó ez a hús szellő, amit a hegy küld. És milyen tiszta...

- Igaz! Százszor is igaz! – kiáltott a Boróka. A Gyalogfenyő csak apró kis tenyereit verte össze a lábuknál, mert nem illett volna, ha ő is beleszól a nagyok dolgába.

Az Áfonyabokor csak csendesen bólongatott, és a Gyopár ezüst kis virága helyeselve hallgatózott, de őt nem is kérdezte senki.

- Nem félek tőle! – ordította fejét rázva és bütykös karjaival hadonászva a Tölgy. – Senkitől se félek (az embert akkor még nem ismerte a Tölgy), de

engem hagyjon békén, engem ne fésüljön, boronáljon, mert én a magam ura vagyok.

A Szilfa a Tölgynek adott igazat, a Fűz azt mondta, hogy ő nem bánja a szelet, nem törődik a hegyel, csak egy kicsit több víz lenne, és ebben a Kőrös is igazat adott neki, meg a Nyár is.

A Vadkörte és a Hárs azt mondták, hogy ők füttyülnek a szélre, de egy kicsit több napsugár bizony elkelne nekik, mert azt a vak is láthatja, hogy a Cserfák rájuk terpeszkednek, ami nem igazság.

- Ki hívott ide benneteket? – kiáltott a Cser. – Tölgy bátyámnak igaza van! És zúgott az erdő és morajlott. A fák kihúzták a derekukat, és harcra készültek.

De nem volt békeség a síkságon se. A folyó éppen kiöntött, a Búzának csak aranyló kalásza ért ki a zavaros hullámokból, és szidta a folyót, mint a bokrot.

- Ki hívott ide? – böködte kemény bajuszával a vizet. – Miért nem férsz a bőrdobbe? Mit piszkolsz be szennyes tenyereddel?

A folyó nem szólt semmit, de egy hulláma ráfeküdt a búzára, és a búza csak annyit tudott mondani, hogy:

- Gyalázatos! Gyalázatos! – és majdnem megfulladt.

- Nem kell attól a kis víztől félni – sziszegett a Sás. – Ugye Nád testvér?

- Kényes a Búzácska! – vihogott a Nád. – Pedig nem árt egy kis lábvíz.

- Ostobaság! – kiáltott a Bogács. – A folyó maradjon a helyén, mi se mászkálunk más határban.

- Igaz, igaz! – ringatta magát kényesen a Vadrózsa. – A víz szemtelen, a víz tolakodó. Senki sem hívta.

- Nézd csak a kis érzékenyt – suttogta a Nádnak a Gólyahír –, eddig szavát se hallottuk. Azt hittem, a kényes Vadrózsa szeret néha fürdeni... Úgy látszik, csak látszat a nagy pompa...

Így veszekedtek a füvek, a fák, a cserjék, a virágok. Zúgtak, búgtak, sziszegtek, ócsárolták egymást, és már régen leszállt az est, még mindig hangos volt és békétlen az egész világ.

A hold belesápadt az ijedtségbe, amint letekintett a földre. A csillagok reszkettek, a felhők összevissza gomolyogtak, a víz harsogott, és a jeges ormú nagy hegy szélgyerekekkel piszkálta még a torzsalkodókat.

Így ment ez éjfélig.

Akkor azonban elhalkult minden, mert ragyogó, szelíd fény villant meg a levegő mérhetetlen magasságában, és Valaki lágyan megsimogatta teremtő kezével az egész világot.

- Mi baj van, cselédkéim? Beszéljete!

És az erdők, a mezők, a kemény derekú tölgyek és a hajlongó nádak arca borultak.

- Hűs, hegyi levegőt, Uram – mondták a Fenyők.

- Csendet és magányt – mondta a Tölgy.

- Vízet – esengett a Fűz, a Nyár, a Nád.

- Kopár domboldalt – suttogetta a Vadrózsa.

És mind elmondta kívánságát.

- Legyen! – mondta az Úr. – Járjatok, keljete hát virradatig, mint a négy lábúak. Keresse meg mindenki a helyét, a véglegeset, és legyen mindenki boldog azon a helyen, amelyet magának választott.

A fény helyéről meleg sóhajtás borult a világra, mint maga a jóság, és a füvek, fák gyökere meglazult a földben, és járni kezdtek.

- Ki jön velem? – zsongott a Fenyő. – Ki jön hűvös, tiszta magasságba?

- Megyek – mondta a Boróka, a Törpefenyő, az Áfonya, és elindultak fel a hegyre. A hegy közepén megállt a Fenyő, az Áfonya, de tovább ment a Boróka, még tovább a Törpefenyő, és amikor ez is megállt, csak a kis Gyopár gyalogolt még kitaratóan.

- Én szeretem a hideget – mondta szerényen, és felkészült a bércre, ahol nem állt volna meg rajta kívül senki.

A Nád meg a Sás a vízpartra siettek, lábukat az iszapba dugták.

- Jó lesz itt? – kérdezte a Sás.

- De jó ám! – mondta a Nád, mire a tétova Sás is azt mondta:

- Igen, nagyon jó – és a Nád háta mögé húzódott.

A Fűzfa megkapaszkodott a patakparton. Hajlós ágait megfürdette a vízben.

- Ezután együtt maradhatunk – szólt a folyóhoz. – Én hajlós, békés fa vagyok.

- Én meg lágy, és örülök Neked. Tükröt tartok alád, hogy nézegesd magad benne, és meséket mondok majd, melyek messze földön történnek.

A Vadkörtefa kiállt egy nagy tisztásra, és azonnal virágba borult.

- Ó, végre szabadon lélegzem!

A Hárs az erdő szélén verte le újra gyökereit.

- Ide aztán jöhetnek a méhek! – és nyújtózkodott, amíg lombja gömbölyű nem lett, mint a szénaboglya.

- Ne mozogj már annyit, kedves Fám – csipogott ijedten egy anyarigó –, leesik a fészkelem...

A Hárs szelíd fa volt, de ettől méregbe jött.

- Ilyen butaságot se hallottam még – suttogetta. – Hallottál már olyan Hársat, amelyik elejtette a fészket? – és úgy magához ölelte a rigócsaládot, mintha templomban lettek volna.

A Búza messze ment a víztől, utána a Pipacs, a Bogáncs, a Szarkaláb.

A Tölgy meg a Cser komoran és keményen a helyükön maradtak.

- Nem félünk! – mondták. – Maradunk!

A füvek összevissza futkostak. Az egyik ezt akarta, a másik meg azt, végül is jutott belőlük mindenhova.

A Vadrózsa szelíden feltipegett a kopár dombra, hol az Árvalányhaj lengett és Kakukkfű illatozott.

- Idejönnék, ha megengeditek – kérte, és elpirult, mert nem forgott azelőtt társaságban.

- Gyere, gyere! – örvendezett a Kakukkfű. – Te leszel a mi ékességünk.

A Vadrózsa erre megint elpirult, hajlongott erre, hajlongott arra, és éppen mondani akart valamit, amikor messze keleten mintha harang kondult volna: világosság lett egyszerre, és aranyos arcával ránevetett a világra a nap.

De ekkor már mindenki a helyén volt. Nem mozdult semmi, a fák mereven álltak, elhallgatott a víz, nem suttogetta a Nád, csak a Vadrózsának ingott egy virágos ága, s az ágon a füvek, a fák, a hegyek, a vizek köszönetét énekelte egy aranybegyű kismadár.

És énekel – minden reggel azóta – még ma is.

Dec. 2. péntek

Házásoknak:

Pio Atya áldása házaspárokra

Áldjon meg benneteket az Úr,
és tegye könnyűvé számotokra
a család igáját!
Legyetek mindig jók!
Ne feledjétek, hogy a házassággal
olyan nehéz kötelességek járnak,
melyeken csak isteni
kegyelem könnyíthet:
érdemeljétek ki mindig
ezt a kegyelmet!
És az Úr őrizzen meg titeket
a harmadik és negyedik nemzedékig!

Felnőtteknek, fiataloknak:

Minden napodnak van egy arca.
A mai nap rád nevet,
a holnap megmorog-
vagy csak kedvesen odaint.
Egy nap sem olyan mint a másik.
Minden nap feladat.
Engedd, hogy meglepjen,
légy nyitott arra, ami majd történik benne.
Ne félj!
Mindent meg tudsz oldani,
és mindig tanulsz valami újat is.
Nézz vissza a napodra.
Légy őszinte hozzá.

Ne vess rá,
morogd meg –
vagy csak ints neki kedvesen.
(Ute Latendorf)

Gyerekeknek:

Ének:

Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!
Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!
Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!
Áldom őt minden nap és mindenhol.
El rejtsem-e fényemet? NEM!
Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

A sátán sem állíthat meg. NEM!
Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

Így teszek míg Jézus jön. IGEN!
Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

Ima:

Gondviselésedért
Téged áldalak Uram,
Reád bízom magam,
Te őrizd nyugalmam!

Az éjszakában is
oltalmazzon kezéd,
S Téged dicsérjelek
Reggel, ha felkelek.

Mese:

A suszter manói

Volt egyszer egy suszter, értette a mesterségét, szorgalmasan dolgozott. Hogy, hogy nem, a végén mégis úgy tönkrement, hogy nem maradt egyebe, mint egyetlen pár cipőre való bőre. Abból este kiszabta a cipőt, hogy majd másnap elkészíti; tiszta volt a lelkiismerete, nem sokat emésztette magát a jövődön, gondolta, majd lesz valahogy, tisztességes ember csak nem pusztul éhen; lefeküdt és békességgel elaludt.

Másnap jó korán fölkel, és neki akart ülni a munkájának; hát ott állt készen az asztalán a pár cipő. A suszter ámult-bámult, nem tudta, mit szóljon a dologhoz. Kezébe vette a cipőt, alaposan végignézte, minden varrást, minden szögélést apróra megszemlélte; nem volt azon semmi hiba, nincs az a mestermunka, amelyik különb lehetett volna.

Hamarosan vevő is jött. Nagyon megtetszett neki a cipő. Fölpróbálta, éppen ráillett a lábára.

-Mintha csak nekem készítették volna! - mondta örvendezve, és mert úgy találta, a suszter keveset kér érte, valamivel többet adott az áránál, pontosan annyit, hogy éppen két párra való bőr tellett ki belőle. A suszter este ezeket is szépen kiszabta.

-A többi munkát majd megcsinálom holnap reggel - gondolta -, ráérek a dolgomtól."

De mire másnap fölkel, készen állt a két pár cipő, neki a kisujját sem kellett megmozdítania. Vevő is akadt mind a kettőre, jól megfizettek értük, s a suszter a pénzen most már négy párra való bőrt vásárolhatott. Harmadnap reggel azt a négy pár cipőt is készen találta. S így ment ez tovább napról napra, hétről hétre. Amit este kiszabott, az reggelre elkészült. A cipész hamarosan tisztos jövedelemre tett szert, és megint jómódú ember lett belőle.

Karácsony táján egy este szokása szerint ismét kiszabta a másnapi cipőkhöz a bőrt, aztán, mielőtt lefeküdtek, azt mondta a feleségének:

- Hallod-e, lelkem, mi-lenne, ha ma éjszaka fönnmaradnánk, és meglesnénk, ki az, aki ilyen szorgalmasan segít nekünk a műhelyünkben?

Az asszony ráállt a dologra, hiszen maga is sokat töprengett már rajta, csak hát nem mert előhozakodni vele az urának. Mécesest gyújtott, és föltette a szekrény tetejére, aztán elbújtak a sarokban. Onnét figyelték, hogy lesz, mi lesz.

Mikor a toronyban éjfél ütött az óra, egyszer csak valami kaparászást, topogást, izgést-mozgást hallottak; az ajtó egy arasznyira kinyílt, és két kedves kis manó surrant a szobába. Se szó, se beszéd, odaültek a suszter

asztalkájához, fogták a kiszabott bőrüket, és munkához láttak. Olyan fűgén, olyan ügyesen dolgoztak, parányi kis ujjukkal olyan szaporán varrtak, tűztek, szögecseltek, hogy a suszter azt sem tudta, hová legyen ámulatában. A manók addig egy

szempillantásra sem hagyták abba a munkát, míg a cipők el nem készültek, és fényesre pucolva ott nem sorakoztak az asztalka mellett.

Akkor egyet füttyentettek, s illa berek! - eltűnnek.

- Meg kell hálálnunk ezeknek a manóknak, hogy jómódba juttattak minket. Pucéron szaladgálnak az istenadták, még jó, hogy meg nem fagynak! Tudod mit? Varrok nekik ingecskét, kabátkát, mellényt, nadrágot, kötök nekik harisnyát is, te meg csinálj mindegyiknek egy pár szép kis cipőt.

Egész nap ezen dolgoztak; az asszony kezében szaporán járt a kötőtű, csattogott az olló, készültek a kis ruhák, az ember meg a székén kuporgott, és kalapált, szögelt, forgatta a kaptafát, míg a kis cipőket meg nem csinálta. Este aztán a kiszabott bőr helyett az ajándékokat rakták oda az asztalra:

szépen elrendeztek mindent, elbújtak a sarokban, és kíváncsian lesték, mit szólnak majd a manók.

Azok szokás szerint pontban éjfélkor meg is jelentek, és tüstént dologhoz akartak látni. Hanem ahogy az asztalra esett a pillantásuk, lecsapták a szerszámaikat, s azt sem tudták mihez kapjanak, mit simogassanak, minek örvendezzenek. Egykettőre bebújtak a kis ruhákba, felhúzták a kis cipőt, füttyentgettek, rikkantgattak, egyszerre csak cincogva nótázni kezdtek:

-Ugye, milyen csinos fiúk vagyunk? Többet bizony nem is suszterkodunk! – énekelték. Körültáncolták az asztalt, szökdécseltek, ugrándoztak, végül aztán kiperdültek a szobából. Nem is jöttek vissza soha többet.

A suszternek pedig élete végéig jól ment a sora, mindig volt munkája, és minden sikerült neki, amihez csak hozzákezdett.

Dec. 3. szombat:

Házasoknak:

Istenünk, Atyánk! Te vagy minden szeretet forrása, mert Te vagy a szeretet.

Te teremtetted az embert, aki szeretni akar és szeretetre vágyik.

Te alkottad az embert férfinak és nőnek, akik a házasságban keresik és találják meg szereteted szépségét.

Te oltottad a férfi és a nő szívébe a vágyat, hogy ne elégedjenek meg az egymás felé forduló szeretettel, hanem a tőled kapott, életet fakasztó szeretetükkel gyermekeknek adjanak életet.

Te rendelted, hogy a gyermekek tisztelő és gondoskodó szeretettel viseltessenek szüleik iránt. Te akartad, hogy a testvéri szeretet támogató és megerősítő erejében alakuljon jellemük, formálódjon személyiségünk.

Te szítsd fel szívünkben a szeretet tüzét, hogy annak erejében tisztán, őszintén és áldozatosan tudjuk szeretni egymást a családban!

A mai napon magunkat újra a názáreti Szent Család oltalmába ajánljuk. Amen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Tedd a jót

Tekintet nélkül arra, hogy

Másoknak tetszik

Vagy nem,

Tekintet nélkül arra, hogy

Látják-e vagy nem

Tekintet nélkül arra, hogy lesz-e

Sikere vagy nem,

Tedd a jót!

Tégy minden jót, amit

Megtehetsz,

Ott, ahol vagy,

Úgy, ahogy teheted,

Akkorát, amekkorát tehetsz,

De mindig, szüntelen ez legyen

A programod!

Gyerekeknek:

Ének:

Adventi hírnök: friss fenyőág,

Lobog az első gyertyaláng!

Karácsonyt várva lázban a föld,

Isteni gyermeket köszönt.

Ujjong a szívünk, dalra gyúl,

Nincs már messze az Úr!

Ima:

Jó Isten, te adtál nekem

Szerető szülőket,

Jóságukért oltalmazd

S áldd meg, kérlek, őket!
Add, hogy mindig úgy szeressem
Mint te szűz anyádat,
Add, hogy sose érje őket miattam a bánat!

Mese:

Don Bosco esőcsodája Mária mennybevétele ünnepén

A nemes de Maistre-család meghívására Don Bosco Don Cagliero és Don Rua társaságában Montemagnóba ment, hogy ott Mária mennybevétele ünnepére háromnapos ájtatosságot tartson. Három hónap óta azon a vidéken egyetlen csepp eső sem esett. A növényzet tikkadtan leste a vizet, ám hiába imádkoztak egyenként és együttesen az emberek, hogy könyörületre bírják az eget, a szárazság nem akart szűnni.

Az első estén, amikor Don Bosco a szószékre lépett, megígérte az esőt. Ez sugallat volt az égből, mert később már nem is emlékezett arra, hogy ígéretet tett:

— Ha ezen a három napon eljöttök a prédikációra, ha jó gyónás által kiengesztelitek Istent, úgy készültök, hogy csakugyan egyetemes szentáldozást végezhesetek az ünnepre, akkor az Istenanya nevében megígérhetem, hogy bőséges esőben lesz részetek, mely felüdíti eltikkadt vetéseiteket.

Don Clivio lelkész odalépett hozzá és azt mondta:

- Nagyszerű! Igaz bátorságra vall!
- Milyen bátorságra? – kérdezte Don Bosco.
- Arra a bátorságra, hogy biztosította az embereket arról, hogy feltétlenül esni fog az ünnep napján.
- Mondtam valami ilyesmit?

— Természetesen. Szó szerint azt mondta: Szűz Mária szent nevében biztosíthatlak benneteket, hogy ha mindannyian jó gyónást végeztek, bőséges esőben lesz részetek.

— De nem. Féltreértik. Nem emlékszem, hogy ilyesmit mondtam volna. Nem akarom elhinni.

— Kérdezze meg egyenként az összes hívőt, és látni fogja, hogy mindenki úgy értette, ahogy én értettem.

Valóban ez volt a helyzet, az emberek teljes mértékben meg voltak győződve róla, hogy igazat mondott. Azon a három napon valósággal megostromolták a gyóntatószékeket. Nagyboldogasszony ünnepén olyan sokan járultak a közös szentáldozáshoz, hogy olyat emberemlékezet óta nem láttak a községben. Don Rua és különösen Don Cagliero sokáig emlékezett rá, mennyire kifárasztották a gyónók.

A közeli falvakban is beszéltek róla, és nevettek a jóslat rovására. Még egy nagy táncot is bejelentettek Grana faluban, hogy megünnepeljék a bejelentés kudarcát. Abban a három napban különösen meleg volt.

Don Bosco folytatta prédikációját. Amikor belépett vagy kilépett a templomból, az emberek azt kérdezték:

— És az eső?

Don Bosco válaszolt:

— Bánja meg a bűneit.

A Mária mennybevétele ünnepének reggelén, amely abban az évben hétfőn volt, az ég olyan tiszta volt, mint még soha. Don Bosco Fassati őrgrófnál ebédelt. De még mielőtt az ebéd befejeződött volna, Don Bosco fölkel az asztal mellől, és a szobájába ment. Aggódott, mert bejelentése oly sok súrlódást váltott ki. Messziről hallatszottak a trombiták, amelyek Granában táncolni hívták a népet. Magában Montemagnóban néhány liberális tüntetést

indított ellene. A harangok szava vecsernyére hívta a népet, s a templomban felhangzott a zsoltárének. Don Bosco az ablaknál állt és a tiszta égboltot kémlelte. Fojtogató meleg volt. Azon gondolkodott, mit mondjon az embereknek a szószékről, ha Mária nem tartja érdemesnek a kért kegyelemre.

— Míg az őgróffal a templom felé mentünk — mondta Porta Alajos úr — mindenki a megígért esőről beszélt. Bár csak körülbelül tíz perc volt a palota és a templom között az út, a homlokunkról patakokban folyt a veríték. Amikor megérkeztek a sekrestyéhez, Don Bosco már ott volt. Az őgróf azt mondta neki:

— Ezúttal, Don Bosco, ön kudarcot vallott. Megígérte az esőt, de minden maradt a régiiben.

Don Bosco hívatta a sekrestyést és elküldte, hogy kémlelje az eget:

— János, menj a Garofoli báró kastélyába, és nézd meg, hogy mi van az időjárással, jelzi-e valami az esőt.

A sekrestyés visszatért és ezt jelentette:

— Az ég tiszta, mint a tükör. Biella irányában egy kis felhőcske mutatkozik, mint egy cipő nyoma, de más semmi. Mi lesz, ha nem esik?

— Ez annak a jele, hogy nem érdemlitek meg — mondta Don Bosco.

A Magnificat után Don Bosco lassan föllépett a szószékre, és szívében Máriához fohászkodott:

— Most nem az én tisztelem és dicsőségem van veszélyben, hanem a tiéd, Istenanyám! Mit fogok mondani azoknak, akik a nevedet káromolják, ha látják, hogy nem teljesül ezeknek a keresztényeknek a kérése, akik mindent megtettek, hogy a kedvedre tegyenek?

A templom zsúfolásig megtelt, s mindenki Don Boscóra emelte tekintetét. Ahogy elmondták az Üdvözlégyet, úgy látszott, hogy a nap fénye kissé elborul. Megkezdődött a szentbeszéd, s már az első mondatok után odakint egy hosszú elnyúló mennydörgés hallatszott. Örömteljes morajlás vonult végig a templomon. Don Bosco pillanatnyi szünetet tartott, s ezalatt tisztán hallatszott az esőcseppek kopogása az ablaktáblákon. Mialatt odakint zuhogott az eső, Don Bosco szívéből fölszakadt a legszebb hálaének Szűz Máriához, mely egyúttal vigasztalás és dicséret volt a Szűzanya tisztelői számára. A szónok sírt, és hallgatói is vele együtt könnyeztek.

Áldás után a nép a templomban maradt vagy az előcsarnokban, mert az eső mindegyre zuhogott. Mindenki csodának tartotta ezt, annál is inkább, mert ugyanakkor a szomszéd községben irtózatos jégeső hullott és tönkrevverte a termést. Montemagnót pedig megkímélte Isten a csapástól: egy szem jég nem sok, annyi sem esett.

